

אחרי המבול

וגם על

משטרה/פרקליטות/שופטים/עורכי הדין

01.07.2017

לעיתים רחוקות במהלך חמשת השנים הארוכות האלו, עיתים רחוקות מאד, העזתי לפנטז מה אעשה כשכל זה ייגמר. הבנתם בטח ממה שכתבתי כל כך הרבה בעבר, שלא נתתי סיכוי כמעט לכך שזה ייגמר כל כך טוב שהשאלה מה לעשות תהיה בכלל רלבנטית. כל הזמן הייתי בטוח, ואף כתבתי, שסיטואציה המילכוד היא כזאת, שגם כשאתה מנצח אתה מפסיד. פה ושם העזתי להגיד שאולי...

אז הנה, כנראה שזה בכל זאת קרה... ככה אני חושב כי ככה אני מרגיש. לא ראיתי אף לא סימן אחד בשום מקום שיש מישהו או מישהי, מהם כל כך פחדתי, "שיידע יותר טוב" ויהיו לו או לה "שאלות חכמות". קרה בעצם ההיפך. עוצרים אותי אנשים ברחוב, כאלו שלא מכירים אותי, ולוחצים לי את היד... התמונות על עמוד שלם בעיתון של ידיעות אחרונות עשו את שלהן. ואולי גם תוכן הכתבות שהתפרסמו בלא מעט כלי תקשורת עשו את שלהן, כתבות עם הכותרת "בכיר... זוכה מכל אשמה...". לכן, מיד כשהחלטתי ש"הסכנה חלפה", התחלתי לחשוב מה אני עושה עכשיו, במה אני הולך להעסיק את עצמי.

ומיד בהקשר הזה צריך להיכנס לראש שלי ולהבין מה עובר במוחי. ואגיד לכם. לא אבוש. נקמה. זה הדבר הדומיננטי שממלא אותי, ממלא ועולה על גדותיו. נקמה במשטרה, נקמה בפרקליטות. רק בהם. אין לי כלום נגד החוסה עם הפיגור הקל. שיחקו איתה! כנראה אבא שלה, שחשב להתעשר, לאחר שנגרר אחרי עובדות הבית למיניהן שמסיבות שלהן המציאו את התלונה הזאת. אבל כן יש לי רצון לנקום במשטרה ובפרקליטות על התנהלותם במשך חמשת השנים. ואני כמובן לא אתחיל שוב לפרט מה היא היתה. כתבתי על זה די והותר במשך שנה וחצי. אבל, אני כן ממש רוצה לנקום בהם. אני רוצה שלא רק אני אדע מיהם, מה הם שווים, כמה הם עלובים, כמה הם רעים ורמאים, אני רוצה שכולם יידעו. שיידע כל מי שקורא עיתון או רואה טלוויזיה או שומע רדיו, או, איך לא, כל מי שמסתובב ברשתות החברתיות. והשאלה אז, רק, היא, איך עושים את זה.

03.07.2017

הדבר הראשון שעליו חשבתי היה להפוך את חיבור "המילכוד" לספר ולנסות לעשות שיימכר בחנויות. השתעשעתי ברעיון, או באשליה תגידו, שאכן דבר כזה יצליח. אבל, מהר מאד ירדתי מזה. זה ארוך מדי ומסובך מדי ותהליך כזה, אפילו אם יצליח, ייקח לפחות שנה או שנתיים עד שייראה אור. וזנחתי אותו. שלחתי את הקובץ המלא לכמה אנשים שאני אוהב. כל הילדים שלי ומספר חברים נאמנים. והאמת, כשאני מגלגל במוחי את זה – אלו רק חברות... ורק, אני יודע, חלק קטן מאד מאד מאלו שקבלו קראו הכל. אולי אחד או שניים, מה שרק מחזק את ההבנה שלי, שאפילו שזה חיבור ענק, נוגע ללב, בוכים כשקוראים אותו, לא ממנו תבוא תשואת הנקמה.

אז כתבתי מין תקציר, אפילוג קראתי לו, שחשבתי שהוא יהיה מתאים לפרסום. הוא מספיק נוקב ומספיק משחיר את מי שצריך להשחיר. אז מה עושים איתו?

יש את האפשרות לשים את כולו בפייסבוק ולהתפלל שלאנשים תהיה סבלנות לקרוא הכל. האם תהיה להם? כזה חיבור צריך להתמודד על תשומת הלב ועל הקשב ועל הזמן של האנשים הטובים שהם בקהל השותפים (חברים) שלי בפייסבוק, שאת רובם אני אפילו לא מכיר אישית. וזו התמודדות קשה מאד! יש, הרי כל יום, עוד פרשיות עסיסיות... ונניח אפילו שחלקם אכן יקדישו את הזמן דווקא אלי, יעשו לי לייק ואפילו ישתפו את זה עם החברים שלהם. ואז, שאלתי את עצמי, מה באמת ייצא לי מזה? האם זו הנקמה שאותה חיפשתי, או שאולי זו רק הוצאת הקיסור שלי... אז לא, זו לא נקמה ולא בטיח!

בכל זאת, שלחתי את האפילוג הזה לתמי אולמן. לשמוע מה דעתה וגם כי מי שנכווה ברותחין נזהר בצוננים... אמרתי לה גם מה בראש שלי, למה כתבתי את זה. ומי כמוה יודע למה...

ותמי, כמו תמי, עונה מיד וקצר קצר. "שלא תעיז", "אתה לא יודע (או אולי דווקא כן יודע) עם מי אתה מתחיל. אין להם בעיה של כסף! יש להם המון עורכי דין, בכל משפט שלך הם ימצאו עילה לתביעה – העלבת עובד ציבור, הוצאת דיבה... והמשטרה... אתה לא רוצה למצוא אותם כל יום עם ניידת מאחוריך מחפשים אותך...."

"אתה מבין? אז תפסיק, ותמשיך לחיות!!!"

אז אוקי. הבנתי את הרמז... קיבינימט! מזמן כבר לא כתבתי את המילה הזאת שאומרת כל כך הרבה...

08.07.2017

"מהלך מעלית". מהו המושג הזה?

אז הנה, זה ככה –

המושג נולד בתקופת הסטרטאפים אליה הייתי חשוף כשאחד היעדים הראשיים בכל סטרטאפ היה לחפש כסף. ואיפה הכסף? אצל אנשים עשירים... בעלי חברות בעולם הגדול, כאלו שיודעים שהם משקיעים גם בחלומות של אנשים אחרים. אז איך מגיעים אליהם? יש כמובן דרכים רבות לכך, אבל, כאן זה לא המקום לפרט, לא המקום, פרט לדבר אחד שהוא כלהלן:

וזה נקרא "מהלך מעלית" (elevator pitch). המזכירה של הבוס (זה של האיש העשיר) אומרת לך – "תפגוש אותו מחר ב 8 בבוקר בכניסה למעלית". אז כמובן, אתה כבר על יד המעלית משבע וחצי, מחכה שהאיש יגיע.

והוא מגיע. ואתם נכנסים למעלית. הוא לוחץ על הכפתור להגיע לקומה 20 (אם יש לך מזל) ואומר: "עד הקומה ה 20, תלהיב אותי!!".... הבנתם? ואני לא מתבדח... הייתי שם... ואני אומר לכם שהיו תחרויות על "מהלכי מעלית"... ואם הצלחת, דרך אגב, ביציאה היה מפנה אותך למי שמפנה...

למה סיפרתי לכם את זה כאן? כי אני חושב שכעת אני צריך להשקיע זמן ולחפש מהלך מעלית גם לנקמה. עוד לא חשבתי על זה מספיק. אבל, אני אחשוב. ולא חשוב כמה זמן זה ייקח. אני אמצא!

בינתיים אני ממשיך לחיות כמו שתמי ציוותה. חי אמנם, אבל, אני גם לא מפסיק לחשוב איך. איך להוציא החוצה את מה שאני מרגיש, ובעיקר איך לעשות שגם אחרים ירגישו. איך לעשות, למשל, שהתובעת מהפרקליטות, זאת שהייתה התובעת במשפט שלי, תבין מה היא עשתה לי, למה היא גרמה. ואני בטוח שאם עשתה לי, עשתה גם לאחרים, כי כזאת היא!

ודרך אגב, להמשיך לחיות, זה, בין היתר, בעיקר בעצם, זה להמשיך לשבת ליד המחשב (החדש המדליק שקניתי לי), לכתוב, לשתות את האלכוהול שלי, וכשהפי שוכב למרגלותי ורק מחכה לאיזה התייחסות שלי...

17.07.2017

שוב השתמשתי, קודם, במילה רבת המשמעות 'קיבינימט'. זה היה לפני כמה ימים. זה היה בתמיהה על נבזות מערכת הצדק של המדינה הזאת, על אכזריותה, על חוסר ההתחשבות שלה, על חוסר מקצועיותה, ובקיצור, על מה לא. ואני אמשיך להשתמש במילה הזאת עד שאמצא לה תחליף ראוי בעברית, אחד כזה שיצליח להעביר את זעמי ותסכולי וחרון אפי, והכל במילה אחת. אתפשר על שתיים...

אבל, במקביל, אני מחפש את הסיבות לכך, שאמנם, המערכת המשפטית, זאת שבה אני נתקלתי תהיה כזאת דפוקה.

יש בה, במערכת הזאת, ארבעה מרכיבים, חוץ ממני. אני החמישי, אם אני בכלל נחשב. ובלי צחוק. ארבעת המרכיבים שאליהם אני מתייחס הם, לפי סדר הופעתם (אצלי) – המשטרה, עורך הדין, הפרקליטות, השופט. אני אכתוב להלן כמה דברים על כל אחד מהם לכשעצמו, ואחר כך עליהם כ"קבוצה", קבוצה אחת כזאת שיש לה חוקי עבודה ותפעול וקשרי ביניים משלה. רק לאחרונה חשבתי על זה, ואני די מתפלא שעדיין לא עשו כזאת לפני! יותר קרוב לוודאי שעשו אך לא ראיתי. אז אני מתחיל.

המשטרה.

ואומר מיד על ההתחלה, המשטרה עליה אכתוב תהיה זאת שאני נתקלתי בה. ואני נתקלתי רק ברמות בינוניות או נמוכות שלה, לא קצינים. היו שם השוטרת (ברמת רס"ר) שתחקרה אותי, שוטרים שערכו מסדרי זיהוי ואולי עוד אחד או שניים בלתי מזהים בדיוק.

ובכן, אני מצאתי אנשים פשוטים. ואני נזהר, נזהר לא להעליב ולא להשמיץ (למרות שיש לי את כל ההצדקה לעשות את זה) בקטע הזה של הניתוח. ולמה אני מתכוון. אני מתכוון לכך, שאני חושב, רק חושב, לא ממש יודע, שרמת ההשכלה שלהם אינה גבוהה. למשל, לאחרונה, נכנס מפקד חדש לעמוד בראש מכבי האש והוא דורש שכל כבאי חדש שנכנס לשרות יהיה בעל תעודת בגרות. אני לא שמעתי אף פעם שיש דרישה כזאת משוטרים לעתיד. לא שמעתי גם אף פעם על תלמיד בתיכון שרואה את המשטרה כיעד חייו לכשיסיים ללמוד. אני, בדגש על אני, לא שמעתי מעולם על אף אמא יהודיה שתרצה שהבן שלה יהיה שוטר... אז זה, אולי, למה כאלו הם השוטרים, אלו שבהם אני נתקלתי.

ואז, תשאלו, במה זה מתבטא? אגיד לכם. אגיד במה זה התבטא במישורי הטיפול בי. ואני אוסף את כל הדברים למקשה אחת, בלי לחבר שמות או פרצופים להתנהלויות (למרות שהם חרוטים היטב במוחי!).

ובכן, זו שליטה ירודה בשפה העברית (ואני מדבר על ילידי הארץ!), זה כושר התבטאות עלוב, זו יכולת נתוח מגוחכת של מצבים, ואין להם כל תחכום במעשים או בשאלות (למשל בתחקור).

ובנוסף לכך, וזה בלי כל קשר לרמת ההשכלה, הם משקרים חופשי חופשי, בלי שום חשבון ובלי כל מחשבה רצינית, בשביל לצאת, למשל, משאלות "קשות" של חקירה נגדית. אבל, מה לעשות, צריך שכל גם בשביל לשקר... ההתנהלות שלהם מול חשוד/נאשם היא מתנשאת, אני ואפסי עוד (כבר החלטנו), כאילו לחפות על כל האפסות האוביקטיביות.

אז עד כאן אלו היו דברים שנובעים, רק לדעתי כמובן, מעובדת היות השוטרים (אני מזכיר – אלו שבהם אני נתקלתי) האלו, אנשים לא משכילים במיוחד. אני בספק אם סיימו תיכון. ואני, עם נסיון החיים שיש לי, בדעה, שמידת ההשכלה של אנשים קובעת במידה רבה את יכולתם המקצועית

ואת צורת ואופי התנהלותם הימיומית. ולידיעת הקוראים, אני ניהלתי בימי חיי מאות רבות של אנשים.

אבל, יש גם בהתנהלות השוטרים שבהם ניתקלתי (ולא רק אלו שאני נתקלתי - במהלך המשפט אספתי ותעדתי בחיבור שכתבתי מקרים רבים כאלו) עוד אספקט אחד, לא פחות, ואולי אף יותר, מטריד. זוהי רשלנות תהומית. פעם הם החליטו "מה היה", אז אל תבלבל אותם עם העובדות. ולא ארחיב. כל אחד יחשוב לבדו איך דבר זה, יחד עם חוסר התחכום הבסיסי, יחד עם שקרנות חולנית, איך זה מתבשל להגשת מתכונת והמלצה לכתב אישום.

אז כזאת היא המשטרה שאותה הכרתי במהלך חמש (5) השנים שסחבו אותי במשפט ההזוי שבו הואשמת. וזה משהו נוראי.

ועוד דבר. מי שקרא את החיבור שלי (על המילכוד) יודע שלא הסתפקתי רק במה שעובר עלי, והתייחסתי, ובהרחבה, לכל אותם נאשמים ש"ככבו" במהלך אותה תקופה. ואוי לעיניים ולאוזניים שכך רואות ושומעות, כמה עוד היו מקרים כאלו כמו שלי, ולמעשה, רוב המקרים שהיו הם הרבה יותר קשים! ומה עלה בגורל אותם אנשים... זה ממש קיבינימט אחד גדול!!!

הפרקליטות.

זה כבר ממש עולם אחר. ואני קטונתי מלהבין אותו או להכיר אותו ממש. זה משהו הרבה יותר מורכב והרבה יותר מסובך מהמשטרה. לכן, הדברים שיבואו בהמשך הם הרבה יותר ממוקדים אלי, אל מה שאני ראיתי ושמעתי, וגם, אל מה שהצלחתי להסיק מהחומרים האמיתיים שהם סיפקו, בלי שהם יבינו שיעשה בהם השימוש שאני עומד לעשות...

הפרקליטות, למיטב הבנתי, זה הגוף שמקבל מהמשטרה את ההמלצה להעמיד לדין פלוני, על פי חומר הראיות שבידם ועל פי החקירות שהם עשו והעדויות שהם גבו. הרבה פעמים (אולי תמיד?) גיבוש החומר הזה על ידי המשטרה נעשה יחד עם אנשי הפרקליטות.

הפרקליטות היא זאת שכותבת את "כתב האישום", שם כתוב מהי האשמה בה מאשימים את "הפושע". ובכוונה אני כותב פושע, כי אם לא כך היו חושבים בפרקליטות, לא היו כותבים כתב אישום. בכתב האישום שלי, למשל, לא כתוב ש"אני חשוד ב-", כתוב ש"אני נאשם ב-". רק מילים תגידו, אבל אין זה כך! בכתב האישום שלי גם כתובה הסיבה, הפסיכולוגית (!) למה "עשיתי" מה שעשיתי. ורק מקריאה של זה אפשר להשתגע... "ככה כותבים" תמי אמרה לי... אז אמרה...

בפרקליטות, שלא כמו במשטרה, כולם מלומדים. כל העוסקים במלאכת המשפט הם עורכי דין עם וותק כזה או אחר. אין להם שום בעיה של חוסר השכלה. יש להם אותה, ובשפע! ולמרות זאת, במשפט שלי, במשך כמעט שנתיים של עדויות שניתנו נגדי, ארבעה או חמישה עדי תביעה, כאלו שחקרו אותם על דוכן העדים שוב ושוב, כולל חזרות גם אחרי 4 שנים, גם אצלם, כמו אצל המשטרה, לא מצאתי שום שכל ושום חוכמה. ההיפך. מה שאני ראיתי, יותר נכון שמעתי, היה אוסף של דברים (העדויות) טפשיים, חסרי הגיון, חלקם סתם שקרים, ואף לא אחד מהם שיהיה מגובה באיזה עובדה או בדל עובדה או איזה רצינונל! והם, הפרקליטות, באמצעות הפרקליטה התובעת, שהתחלפה אגב שלוש פעמים במהלך המשפט, המשיכו, ללא לאות, להציג את ה case שלהם כאילו הוא פסגת האמת והצדק העולמי.

על כל הנירות הרשמיים שהתקבלו מהפרקליטות, למרות שמלאים היו בדברי הבל, היתה חתומה "סגנית בכירה" לפרקליט המחוז. הבנתם? כאילו שאפשר לחשוב שהיא קראה או, הס מלהזכיר, בדקה על מה היא חותמת. ודרך אגב, אם היא כן ידעה, וחתמה, או אז בכלל אנחנו בצרות גדולות מאד. אולי גם לה אין תעודת בגרות בכלל...

זה דבר שלא מסתדר לי בראש. לא מסתדר לי כי אני לא מבין איך פרקליטים, אנשים חכמים עם תעודות, ממשיכים לנסות להוליך שולל אותי ואת השופט והעיקר את השומרת שלי, עורכת הדין שלי, בשעה שכל ילד היה מבין שמהו כאן דפוק. ולא סתם דפוק....

פעם שאלתי משהו בענין הזה את תמי. ולא קיבלתי תשובה, או שקיבלתי אבל לא הבנתי...

אז בגדול, הייתי שואל, איך זה יכול להיות, שאנשים חכמים ומשכילים, אלו שנושאים את לפידי הצדק של המדינה, הם כאלו? כאלו עלובים, כאלו לא אכפתיים, כאלו לא מקצועיים, כאלו שמתנהגים כאילו שהם ה"אלוהים", שהם הכי חזקים מכולם? איך זה קורה? למה זה קורה?
אז, ובאותו ענין, ולא שלי בכלל, היתה בארץ סערה בענין הנסיון להשית ביקורת ציבורית על הפרקליטות. ניסיון שנכשל בגלל הכח המעוות שלהם, ובלי להיכנס לפרטים. דווקא הרחבתי על זה בחיבור הגדול... ומה לא אמרו ולא כתבו עליהם, על נושאי דגל הצדק במדינה הזאת בעקבות האירוע הזה.

אוקי. הפרינציפ ברור. גם הפרקליטות חושבת שאין בילתה. שהיא היא פסגת הצדק האולטימטיבי, והעיקר שבעיקרים – המוטו שלהם, גם שלהם, **רק אל תבלבלו אותם עם העובדות!** "למה להתאמץ לחפש את האמת כשיש לי כבר את מה שאני צריכה?",
"הפרקליטות היא בית חרושת לייצור רשע", דברי פרקליט בכיר מאד...

אמרתי שיש ארבע מרכיבים לסאגה הזאת. סאגת חיפוש הצדק! וכתבתי עד כאן, בינתיים, את מה שאני חושב על שניים מהם. המשטרה והפרקליטות. הם השחקנים הראשיים "בכוחות האויב"... ולמה ככה?
כי הם האויבים, שלי! **הם האויבים שלי כי אני הוא האויב שלהם!** הם רוצים להשמיד אותי בכל מחיר! כל מחיר!! ולא להתבלבל! אני לא כותב תיזה לדוקטורט, אני כותב על החיים האמיתיים!!! הם יעשו כל מאמץ, ממש הכל, בשביל שאני לא אשרוד. שאלך לבית סוהר! כי זאת ההצלחה שלהם! ותפנימו – זאת היא ההצלחה שלהם, לא חס וחלילה **שזה הצדק** יינצח!!!

25.07.2017

המרכיב השלישי במערכת אכיפת הצדק, עורכת הדין שלי, תמי אולמן. רבות כתבתי עליה ואין לי צורך להוסיף. כאן, הפעם, אני רוצה לכתוב על משהו אחר. אני רוצה לכתוב על הפונקציה שהיא ממלאת בעיניים שלי.

אבל מה, פתאום זה לא נראה לי חכם לכתוב על זה בשלב הזה. זה יהיה להקדים את המאוחר. יותר טוב יהיה לכתוב קודם, זאת אומרת כעת, דווקא על המרכיב הרביעי, האחרון בעצם, של המערכת הזאת, מערכת עשיית הצדק, והלא הוא השופט כמו שהזכרתי קודם. אחרי שאסיים עם זה, אחזור ל"פונקצית" הסגור.

ותאמינו לי, ימים ולילות הקדשתי מחשבה על הנושא הזה. על התפקיד שממלא השופט בסאגה הזאת שנקראת משפט פלילי. עסקתי בכך לא רק בהקשר אלי ולמשפט שלי, אלא, גם לכל המשפטים שנגמרו במהלך חמשת השנים של המשפט שלי. ולא חסרו כאלו, ומכל המגוון האפשרי – מנשיא וראש ממשלה ושרים, ועד לראשי ארגוני פשע וכן, כמובן, גם לנאשמים במעשים מגונים....

ומה הבנתי? ויסלחו לי המומחים, הבנתי שבכל המקרים בהם אין ממש עובדות וראיות מוחצות, והשופט הוא זה שקובע, והוא זה שמחליט, אז אני מניח שלאופי השופט, השקפת חיון, הדעה הציבורית ולחץ הקהל, מצב רוחו, מצב בריאותו, ועוד דברים מסוג זה, לכל אלו יש השפעה כזו או אחרת על הכרעת הדין שהוא ייתן. ראיתי לכך לא מעט דוגמאות במהלך התקופה. ומספיק רק שאציין שלכל פסק דין מהדהד, של איזה בכיר בדרך כלל, תמיד יש פרשנויות של משפטנים. רוצה לאמר שאפשר גם לחשוב אחרת! ואני מדגיש של משפטנים ולא של זבל עיתונאי.

לכן, בכל מהלך המשפט שלי, הקדשתי תשומת לב רבה לשופט. מה הוא אומר למי ובאיזה טון, האם אני מגלה אצלו סימפטיה או אמפטיה יוצאת דופן למישהו, האם חוסר סבלנות? האם הוא מראה סימנים מיוחדים כשהוא שומע שקרים בוטים או אבסורדים מובהקים, או סתם שטויות והבלים, האם הוא מעיר על כך לעדים?
ואני מודה על האמת, לא הצלחתי במשימה הזאת. אולי אפילו קצת ההיפך. אולי הרגשתי קצת אמפטיה מצידו לבחורה המסכנה "המאשימה".
פעם, כשרק התחלתי את עדותי, היה לו לשופט איזה "רגע של חולשה" כסיפור על מקור שמו ועל הכרותו עם הבית בו אני גר...
זוה הכל.

ואז היתה הכרעת הדין. וכידוע, היה זיכוי מהדהד מכל אשמה. וזה נאמר כך תיכף בהתחלה. ורק אחר כך יש בהכרעת הדין הכתובה כשלושים עמודים כתובים עם ההצדקות לכך. שמחה וששון.
אבל, אני, עם כל השמחה, הרגשתי, ואני גם מרגיש עד היום, הרגשת חמיצות ענקית. ואסביר למה.
כל אורך המשפט, תשעים אחוזים ממנו לפחות, הוקדשו לעדים של התביעה. החל מהמאשימה, אביה, עובדת סוציאלית, אם בית, שוטרים ושוטרת.

כל העדים, ממש כולם, סיפרו סיפורי מעשיות שערוותם התגלתה ברגע שהתחילה החקירה הנגדית של תמי. והדברים שהתגלו הראו בברור, אבל ממש בברור, שלא המשטרה ולא הפרקליטות לא טרחו לבדוק אפילו לא את מקצת מהדברים שהעדים שלהם עצמם אמרו. היו קטעים שהיו ממש מעוררי גיחוך. היה ברור שמי שהיה צריך להכין את התביעה הזאת פישל בענק! היה ברור שאם מישהו היה עושה את העבודה הזאת ברצינות, לא היה בכלל משפט! ואני אומר את זה עם כל האחריות! להוכחת דברי, ראו את המכתב שהגיע בימים אלו מאותה פרקליטות, בה הם מודיעים על **מחיקת כל התיק מהרישומים הפליליים כי אין כל אשמה!**

ומזה נובעת הרגשת החמיצות שלי – שבכל שלושים עמודי הכרעת הדין, אין, ולו מילה אחת, לא על הכשלונות האדירים והשקופים (!) של התביעה, וגם לא על שקרנות השוטרים – הן אלו שעל דוכן העדים והן, למשל, אלו ב"מסדר הזהוי" המגוחך שהם עשו. אין אף מילה אחת!
גם אין אף מילה על חמש (!) השנים שהרגו לי שכמעט הושיבו אותי בבית סוהר! אף מילה! האם מישהו לא היה צריך לבוא על ארבע ולהתנצל? לבקש סליחה? להחזיר הוצאות (אדירות)?
האם לא היה זה המקום בסכום הכרעת דין להגיד את כל זה? אולי, ותסלחו לי על הנאיביות, לרמוז על משהו שנקרא הפקת לקחים? ולא, אני לא מתנשא. לא סתם כתבתי הפקת לקחים. זה לא כי אני רוצה "לתקן ולחנך" את המערכת. כתבתי את זה למטרה אחרת שעוד אראה.

אז את כל ההתנהלות הזאת ומשמעותה אני לא מבין. אני לא תופש איך זה יכול להיות במדינת חוק מתוקנת. ולכן אני בוער בתוכי! **לכן זה "קיבינימט"**.

יש עוד פרמטר אחד ששווה להגיד עליו כמה מילים כשעוסקים בבתי המשפט ובשופטים. משהו שלא מדברים עליו כל כך הרבה. אני בכל אופן לא שמעתי, גם לא בחמשת השנים האחרונות. הפרמטר הזה דן בשאלה – מאיפה באים השופטים לבית משפט שלום?
ובכן, אם מסתכלים על הקריטריונים הנדרשים לכך, לא יהיה קשה להסיק שיש בעצם רק שני "מיצבורים" ראשיים משם הם יכולים לבוא. מיצבור אחד זו הפרקטיקה הפרטית, והמיצבור השני זו הפרקליטות.
אני מתעניין בשופטי השלום שעוסקים בתחום הפלילי ולכן, אני חושב שאפשר לחלק אותם לשתי קבוצות עיקריות.
האחת, אלו שבאו מהפרקטיקה הפרטית. ואז, ושימו לב היטב לאבחנה – הם תמיד היו סניגורים! הם תמיד הגנו על מישהו! הם אף פעם לא תבעו אף

אחד! ואני משוכנע שלעבודת שנים בסניגוריה יש את ההשפעה שלה בהמשך.

הקבוצה השניה, אלו השופטים שבאו מהפרקליטות. ואלו, בניגוד גמור לראשונים, כל חייהם היו תובעים! וגם אלו, לדעתי כמובן, "מוחתמים" בצורה כלשהיא מהעובדה הזאת.

אני, רחמנה ליצולן, לא טוען שהשופטים מוטים או לא ישרים! אני רק טוען שגם שופטים הם בני אדם! ואם, כמו שזה הרבה פעמים בחיים, לא הכל הוא שחור ולבן אז הרבה גורמים יכולים להשפיע על גוון האפור. ואני טוען שלנסיון שנחקק במוחו של אדם במשך שנים של עבודה כעורך דין, כסניגור או כקטיגור, יכולה להיות השפעה על התחום האפור הזה. וזה אפילו לא משהו שמי מהם צריך להסתיר! ממש לא. זו מהות הדבר הזה שמכנים אותו "ניסיון".

כשתמי קיבלה את ההודעה מבית המשפט על תחילת הדיונים, כשראתה מי השופט, תגובתה המידית היתה – "איזה יופי! זה מצוין, הוא מהסניגוריה..." אז, עוד לא בטוח שהבנתי למה היא התכוונה, היום...

05.08.2017

והגעתי לכתוב על פונקציית הסניגור.

אבל מה, שוב נראה לי שעדיין זה לא המקום או הזמן לזה. זאת, מפני שהסניגוריה היא גורם חיצוני למערכת המשפט שתיארת קודם.

שלושת המרכיבים הקודמים שתיארת – משטרה, פרקליטות שופט, הם הם שיוצרים את הגוף הפורמלי, זה שמטעם המדינה צריך לשמור עלינו מפני הפושעים. הוא זה שצריך להרשיע ולהעניש ולהרתיע את הרעים, הוא זה שצריך להבטיח שיהיה שקט ושלווה במקומותינו. ולכן, ולשם כך הוא צריך, בכוחותיהם המשותפים, לתפוש את הרעים ולהרחיקם מאיתנו.

ואני, כמו שאני בטוח שגם כל ידידי וחברי, מכירים את הדברים האלו היטב. מכירים כי קוראים על זה כל יום בעיתון. שומעים בתקשורת. אף פעם, אבל, אני בטוח, לא נתנו את ליבנו להתעמק בפרטי העבודה של הגופים האלו, ובעיקר, וזה העיקר, אף פעם לא התעמקנו, ואפילו לא חשבנו על **אופי ומשמעות עבודת המערכת המשולבת הזאת – משטרה, פרקליטות, בית המשפט.**

גם אני לא התעמקתי, עד לאחרונה. עד לרגע שהרצון לנקמה התחזק אצלי כל כך. אז למה להתעמק תשאלו? כי כלל ידוע בתורת הלחימה הוא "הכר את האויב!" לכן,

אם אני רוצה לנקום, אני צריך למצוא איפה זה הכי יכאב. אז אני מחטט. והדבר הראשון שהבנתי הוא ששלושת הגורמים האלו, משטרה פרקליטות ובית המשפט זו בעצם מערכת אחת בה כל אחד מהמרכיבים תלוי לחלוטין ביתר השניים! אסור להסתכל עליהם כעל ישויות בודדות בלתי תלויות כמו שכל כך אוהבים להסביר לנו שזה דווקא כן! ותשמעו את זה:

מערכת המשפט יכולה, לכאורה, לחיות רק עם שלושת הגופים האלו! למה לא בעצם? אנחנו הרי סומכים על השופטים, לא כך? או לא כל כך?

אמרתי דבר קיצוני למדי ואני צריך להבהיר. אולי גם לאזן מעט, רק אולי! ובכן, לגבי המשטרה והפרקליטות, לגבי היותם גוף אחד, לגביהם דווקא אין לי שום התלבטויות או התחרטויות. אין לי שום ספק שאם המשטרה, מסיבותיה שלה, החליטה שצריך להגיש כתב אישום, הפרקליטות תגיש!

בטח ובייחוד במקרים כמו שלי, כאלו שרחוקים מעין הציבור ובעיקר רחוקים מעין כתבים חוקרים. בזה אני בטוח!
ולמה תשאלו? מפני שלמשטרה יכולות להיות הרבה סיבות למה להגיש כתב אישום, הרבה סיבות שאין בהכרח בין לבין נאשם יותר מדי... יש לה, או שככה היא מציגה את זה, את סיבותיה, ודי לה בכך!
ואז, או אז, מה תעשה הפרקליטות??? ובכן, הפרקליטות תרים את הכפפה, גם אם היא לא מתאימה ליד שלה בכלל, מפני שהיא צריכה לעבוד עם המשטרה הזאת גם מחר וגם מחרתיים! ואם הם יתחילו להתווכח על "כל שטות", כמו האם דן רוגל באמת אשם, לא יהיה סוף למריבות... והדגש לדעתי הוא על הצורך שלהם, של הפרקליטות ושל המשטרה לא לריב ביניהם. הם יודעים יותר מדי אחד על השני! כולם הם הרי אוסף של אנשים, ולכן, "שמור לי ואשמור לך", ככה מתנהלים.
אין לי כמובן הוכחות, פרט למקרה שלי שבו הפרקליטות נאלצה לבלוע צפרדע כזאת שקיבלה מהמשטרה. והיא עמדה בזה בגבורה (כמו שרואים בתכניות ראלטי למינהן שאנשים אוכלים זבל מרצונם...).

וקחו למשל את ענין ריבוי הניצבים עושי המעשים המגונים. יש מישהו שמאמין שלא ידעו על זה בפרקליטות שנים ארוכות?
אני מניח, רק מניח, שיש גם מקרים הפוכים. הפוכים בכך שבהם דווקא הפרקליטות היא זאת שמבקשת מהמשטרה להכין לה תיק "להוכחות"... והלוואי הייתי תלמיד משפטים, בדיוק על התיזה הזאת הייתי רוצה לעשות את הדוקטורט!

10.08.2017

אני צריך עכשיו להוסיף, לתיאור העבודה המערכתית, עבודת הצוות אם תרצו, של המשטרה/פרקליטות גם את בית המשפט, אבל זה יותר מסובך וגם אני לא בטוח עד כמה זה יהיה נכון.
יש לי רק את ההרגשות שלי, וזה לא מספיק. וגם, שלא יהיה ספק, אני כבר רוצה להגיד שאין לי שום דבר נגד בית המשפט או נגד השופט הספציפי שלי, הוא הרי הוציא אותי זכאי הכי שאפשר.
אבל, הסברתי את הרגשת החמיצות שיש לי בגלל הדברים שהיו חסרים, לדעתי, במסמך הכרעת הדין שלו, והדברים החסרים האלו, יש להם, ואני אומר בדחילו ורחימו, משהו מ"ניחוח" ה"שמור לי ואשמור לך", אלו שתיארתי קודם. והנה אמרתי את זה.
אני הרי פרטתי כבר קודם, ולפרוטות קטנות, את הדברים שחסרו לי בהכרעת הדין, אלו שעסקו ב"על ארבעת חטאי הפרקליטות, ועל שלושת חטאי המשטרה" ואין לי, למרות כל כמה שניסיתי למצוא, שום הסבר אחר, פרט ל"שמור לי ואשמור לך", למה לא היתה ל"פשעים האלו" כל התייחסות. ואסתפק בכך.

15.08.2017

והנה הגעתי, לבסוף, לכתוב גם על הצלע הרביעית בריבוע הקסם הזה של עשיית הצדק. וזו היא הסנגוריה. ובמקרה שלי הסנגורית.
אין לי שום ספק שהסנגורית שאני מדבר עליה, כמו בטח גם עוד מספר לא קטן של סניגורים, יודעים טוב מאד את כל מה שכתבתי. יודעים וגם יודעים עוד קצת... ובכל זאת הם לוקחים על עצמם, כדרך חיים, להתמודד עם זה למען לקוחותיהם. זה אומר ללכת נגד המערכת הנוראית והחזקה הזאת של המשטרה והפרקליטות ולפעמים גם עם או נגד שופט בעל נטיות כאלו או אחרות. אני בטוח שלא כל השופטים הם מיקשה אחת.

אני, עם האופי הסוער שלי, לא הייתי יכול להיות סניגור. לא הייתי מסוגל "לשבת בשקט" כשאני שומע שקרים והטחות נוראיות ועלבונות ומה לא. אני הייתי מתפוצץ ומתפרץ ללא הרף על כל פיפס... אני, אגב, כן הייתי יכול להיות יועץ פעיל של סניגור בזמן אמיתי... אחד שמוצא את הפשלות של הצד השני. אבל, לא בי עסקינן. הסנגורית שלי, גם בקטעים הכי קשים, אמוציונלית ולוגית ושקרית, גם כשהשופט היה אדיש, לכאורה, גם כשהתובעת ניסתה לאתגר, היא, הסנגורית שלי היתה קרה כקרח. חיכתה לתורה בסבלנות...

גם הסנגורים יודעים שהם יצטרכו להופיע שוב ושוב מול אותם שופטים. אני חושב שבנוסף לחשיבות הגדולה שהם מייחסים לזיכוי הנאשם שלהם, הם מייחסים גם חשיבות רבה לרושם המצטבר שהם יוצרים אצל השופטים. נדמה לי שזה עוד אספקט בעל חשיבות עליונה אצלם. כי זה מצטבר. כי זה עובר מפה לאוזן, כי יש לזה השפעה! ובייחוד כך עם מספר הזיכויים שהוא מרשים! זה כל הזמן נרשם ונמדד! כל זה יוצר "שם".

ו"שם" של סניגור יכול להיות בעל השפעה גם על התובע. אני בהחלט יכול לראות איך התנהלות של תובעת או תובע מושפעים, תת הכרתית אפילו, רק מהידיעה מי עומד מולם. למשל, בין אם יש לזה קשר למה שכתבתי או לא, בתחילת המשפט, התובעת היתה גברת צעירה, אבל, ישבה לידי אחת הרבה יותר מבוגרת ובכירה שלא הפסיקה לדבר איתה... פעם אפילו אני התפרצתי כי לא יכולתי לשמוע מה קורה בגלל הדו שיח שלהן...

מה שרציתי להגיד הוא, ואולי זה לא כל כך להגיד אלא להראות, הוא, שעבודת הסנגוריה מורכבת לא רק מעבודת ההוכחה הלוגית והצגתה המושכלת, אלא, גם מההתמודדות הנסותרת עם המשטרה והפרקליטות עושת דברה! ואני חושב, רק חושב, שלהתמודדות הזאת יש הסטוריה! היא לא התחילה במשפט של דן רוגל...

המשפט של דן רוגל היה עוד ציון דרך מוצלח של הסנגורית שלו! והלוואי שזה יהיה עוד נדבך ב"שם" שלה שיעזור לקליינט הבא!!!

האמת, אני חושב שמה שכתבתי עד כאן זו ממש לא עבודה אקדמית רצינית. אבל ראו את זה כראשי פרקים למשהו שאולי מישהו ירצה להרחיב... וכבר ציינתי קודם שהלוואי שאני הייתי יכול לעשות על זה דוקטורט במשפטים. אולי בגלגול הבא...

עוד רציתי גם להסביר מדוע יש בליבי הרגשת חמיצות כזאת גדולה. מדוע אני לא יכול להיות שמח בחלקי ולשכוח מהכל. אז הסברתי. ובמהלך ההסבר גם הוספתי והסברתי איך זה כמעט ולא יכול היה להיות אחרת – קיבינימט!!!

ואני חוזר ומזכיר שלא שכחתי כלום. אני אמנם חי את חי, כמו שתמי אמרה, עד כמה שאפשר, אבל הצורך בנקמה לא חולף. אני כל הזמן חושב על זה. חושב גם על "מהלך המעלית" המתאים.

14 לספטמבר 2017
ערב ראש השנה, ה'תשעט

18 לספטמבר 2017
מצאתי היום בעיתון (ידיעות אחרונות). אני מעתיק רק קטע,

לדבריו של ח"כ אמסלם, כשהמשטרה מצרפת המלצה להעמיד לדין היא כובלת את ידיה של הפרקליטות מלקבל החלטה שונה. "המשטרה אמורה לחקור, לא להמליץ. לא פעם קורה שהיא מתאהבת בחקירה שהיא יזמה בעצמה. אז למה מצפים? שלא ימליצו על כתב אישום,?"

הבנתם?